

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 282. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm9120/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

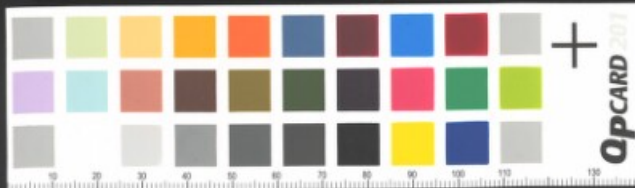
[Læs CC0-erklæringen](#)

var sat over Barmeland og Soløer, thi, sagde Erik, det næste Land er i Havsnød immer det bedste, og desuden er det altid klogere at hugge Roden end Toppen af det Træ, man ikke vil have skal grøntes igien. Hans Raad blev ogsaa fulgt, Angrebet stødte, Gunthjov faldt, og ligger begravet i en Hoi, som endnu bærer Navn efter ham.

Da Atrik spurgde sin Sønns Raad, ilede han til Hevn, men da saa Krigs-Hærene kom hinanden i Sigte, havde han en hemmelig Sammenkomst med Erik, og bad ham, i Betragtning af deres Forfædres Venskab, at unddrage Blinde-Giaft sin Hjælp og Tjeneste. Da Erik imidlertid paa ingen Raade var dertil at bevæge, forlangde Atrik, at Blinde-Giaft skulde gaae i Kreds med ham, saa de ved en Tvekamp kunde forebygge videre Mandslæt. Nei, sagde Erik, dertil er Blinde-Giaft baade for gammel og svag, han kan ikke engang bære sit Harnisk; men jeg skal nok gaae i hans Sted, thi det var en stor Skam, om jeg ikke vilde gaae i Kamp for ham, jeg sendtes hid at kæmpe for! Tvekampen gik nu ogsaa uden Ophold for sig, og Atrik faldt, men Erik blev saa ilde tilredt, at det var med Nød og Reppe, og det endda først efter lang Tids Forløb, at han kom sig igien.

Rygtet havde imidlertid loiet ham død, og derved forarsaget Frode en stor Hjerte-Sorg, men det var dog kun som en Sky for Solen, der stødtes ad, da Erik kom frisk og sund hjem, og bragte det Budskab med, at nu var Kong Frodes Rige ved hans Mandhæftighed blevet forøget med Sværtig, Barmeland og Soløer. Over disse Landskaber indsatte nu Frode Erik til Konge, og overlod ham tillige, imod en vis aarlig Afgift, baade Helsingland og begge Lapmarkerne, samt Finland og Estland.

Samme Erik skal have været den Første af dette Navn paa den svenske Throne, saa alle de andre Eriker i Konge-Rækken er kaldt op efter ham.

Dengang regierede der en Kong Alf paa Hedemarken, og en Kong Bjorn i Bigen, som havde hver sin navnkundige Son: Alf havde Asmund, og Bjorn Asvid. Nu hændte det sig engang, da Asmund var ude paa Jagt, og havde ikke Lykken med sig, at han, enten i det han fulgte med Mynderne, eller gik med Garnet, blev stilt fra de andre Skytter, og da imidlertid Morket faldt paa, foer han vild paa en affides Fodstie, vankede om paa store Bakker og Bjerge, mistede sin Hest, fik sine Klæder revet i Pjalter, og maatte opholde Livet med Padderhatte og Svampe. Omfider var han dog saa heldig at træffe paa Kong Bjorns Hovdingsgaard, og der blev han snart saa indtaget i Kongens Son, at de spoor hinanden evigt Venstabs og Stalbroderstabs, og det med det forferdelige Bøfte, at hvem af dem der overlevede den anden, skulde lade sig begrave med ham. Dette Bøfte, som viser, hvor indtagne disse hovedheede Ungerfænde var i hinandens Selskab, kom ogsaa virkelig til at gaae i Opfyldelse, thi Asvid døde, og da man jordede ham med Hest og Hund i en Hule, lod Asmund, for ikke at bryde sin Sed, sig levende begrave med ham, men tog dog Mad med sig, for at opholde Livet.

Medens alt dette gik for sig, udbød Frode Beding af alle de Kongeriger, som vare ham underdanige, og gik med en stor Drog-Flaade til Norge, og der skulde Landsharen under Erik's Ansættelse møde ham. Det gik da her som sedvanligt, at Begierligheden næres vel men mættes ei af Rigdom, thi at jo mere Frode fik, desmere vilde han have, det seer man godt, da end ikke saa øde og barst et Land, som Norge er, kunde være i Fred for ham.

Dengang nu Erik drog over Dyllandet, skødte han paa Asvids Gravhøi, som Svenstjerne strax faldt over, med Hakte og Spade, i Haab om at finde Guld og gode Sager, men snart opdagede de, at Grav-Kam-

